

Arrest

**nr. 145 257 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 24 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEBEHETS, loco advocaat W. BOLLEN, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juni 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die op 25 juni 2014 aan verzoekster werd betekend.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 3 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat de schending van artikel 3 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3.2. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster in haar synthesesmemorie op: *“Aangezien er ten eerste een schending is van: - artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten; - artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; - artikel 62 van de Vreemdelingenwet; - het zorgvuldigheidsbeginsel; - de materiële motiveringsplicht;”*.

3.3. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 27 januari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.4. Verzoekster richt op 4 februari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 april 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt grotendeels te kunnen verwijzen naar haar verzoekschrift maar wenst te benadrukken dat zij in afwachting is van documenten uit Nigeria die zij nodig heeft om in België te kunnen huwen en dat een terugkeer naar Nigeria niet mogelijk is omdat daarbij artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden. Zij bevestigt de vaststelling van de voorzitter dat de schending van voormeld verdragsartikel enkel wordt opgeworpen in de synthesesamemorie en niet in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.6. Waar verzoekster ter terechtzitting grotendeels naar haar verzoekschrift verwijst, wijst de Raad er op dat volgens de bepaling van artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamemorie en niet op basis van het verzoekschrift. Verzoeksters betoog *“dat een terugkeer naar Nigeria niet mogelijk is omdat daarbij artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden”*, kan de beschikking niet aan het wankelen brengen waar deze stelt: *“Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat verzoekster heeft nagelaten dergelijke grief uiteen te zetten in haar verzoekschrift en niet aantoont dat dit niet ten tijde van het instellen van het beroep kon worden aangevoerd.”* Verzoekster betwist niet dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM enkel heeft opgeworpen in haar synthesesamemorie en niet in haar verzoekschrift. Verzoekster toont ter terechtzitting verder niet aan dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM niet ten tijde van de indiening van het beroep kon aanvoeren. Verzoekster benadrukt dat zij in afwachting is van documenten uit Nigeria die zij nodig heeft om in België te kunnen huwen, doch dit is niet meer dan een bloot betoog en de vaststelling in de beschikking *“dat zij ten overvloede nergens enig concreet bewijs aanbrengt van haar beweerde gezinsleven”* wordt hiermee ten overvloede niet aan het wankelen gebracht. De inhoud van voornoemde beschikking van 27 januari 2015 blijft daardoor overeind.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA